

nerne gerne ville have en køn Strandvej Syd paa, ligesom København nu har en flot Strandvej Nord paa. Men naar jeg har spurgt, om de ville give noget for at faa den, saa sige de: Nej, vi ville ikke, vi forlange kun, at Krigsbestyrelsen skal flytte disse Krudttaarne, for saa have vi fri Passage der. Men nu skal jeg gøre opmærksom paa, at disse Krudttaarne, saa vidt mig bekendt, have ligget der i over hundrede Aar, og de have ikke afstedkommet nogen Ulykke endnu. De farligste Krudttaarne ere flyttede i Krigsminister Madsens Tid — vi huske nok, hvad det førte med sig. Skulde Taarnene nu flyttes, var der kun eet Sted, at flytte dem hen, og det var til Fæstningen. Men det koster altsaa for de faa Krudttaarne, der ligge paa Krudttaarnsvejen, mellem 400,000 og 800,000 Kr. Jeg siger til det ærede Medlem for Københavns 9de Kreds, der interesserer sig for denne Sag: Stil et Forslag til Finanslovens 3die Behandling, og lad mig se, om der er Stemning her i Tinget for at indrømme saa meget til det ærede Medlems Venner paa Amager og Christianshavn, at man vil bevilge 4 à 800,000 Kr. for en saadan Flytning. Saa har jeg ikke noget imod, at en saadan Flytning finder Sted. Men saa maa det ærede Medlem love, at hverken han eller de andre Socialdemokrater bagefter ville skælde mig ud for, at Forsvarsudgifterne ere stegne, for det vilde ikke være kollegialt overfor mig. (*Marott*: Saa kunne vi trække den Sum fra i Opførelsen). Kunne vi trække den Sum fra? Det er jo et Plus paa 4—800,000 Kr. Det er ikke noget, der skal trækkes fra, men noget, der skal lægges til med Hensyn til Statens Udgifter. Det ærede Medlem maa regne med en anden Tabel. (Afbrydelse af *Marott*). Jeg har ikke Tid til at diskutere med det ærede Medlem om denne Sag. Men stil et Forslag og vedtag et Forslag, saa skal jeg se, om jeg kan gennemføre det i Landstinget. Men jeg finder ingen Anledning til at stille et saadant Forslag: Ville Christianshavnerne og Amagerne virkelig have denne smukke Strandvej ud ad Krudttaarnsvejen, maa de ofre Penge derpaa, og saa maa de komme til Regeringen med et Andragende belagt med klingende Mønt som Vidnesbyrd om, at de virkelig ere alvorlig interesserede i at faa denne Sag ordnet. Det ærede Medlem spurgte mig, om jeg havde forhandlet med Københavns Magistrat. Nej, det har jeg ikke, al den Stund jeg ikke vilde stille Forslag i den Retning. Have Krudttaarnene ligget der i over hundrede Aar uden

at afstedkomme nogen Ulykke — og de ere jo nu ganske anderledes sikrede mod, at der kan ske nogen Ulykke; en absolut Sikring kan selvfølgelig ingen garantere, men der er truffet gennemgribende Foranstaltninger for at formindske Faren derved —, saa kunne de velligge indtil videre. Men i dette Øjeblik vil jeg ikke føje det ærede Medlem i at være med til, at en saa stor Sum som den, det ærede Medlem ønsker, skulde anvendes i det Øjemed.

Røde: Den ærede Ordfører for Fler-tallet (Carl Hansen) var saa venlig at partere mig i to Halvdele, en parlamentarisk og en journalistisk. Jeg tror, de fleste af os ere stillede saaledes, at de ikke udelukkende udgøre en parlamentarisk Helhed, de have vel foruden den politiske Virksomhed en anden Virksomhed. Det ærede Medlems er sammensat af en parlamentarisk Halvdel og en anden Halvdel, han er, saa vidt jeg ved, Assurancemand — jeg tænker ikke her paa den Assurancevirksomhed til Fordel for Regeringen, som han udøver her, men paa hans borgerlige Virksomhed. Min journalistiske og min parlamentariske Halvdel, de forenes imidlertid gennem det politiske til en Helhed, og det er derfor, det ærede Medlem har været berettiget til at optale den anden Halvdel. Men ogsaa derfor maa der vel være en Berettigelse for mig til at svare paa det Angreb, det ærede Medlem fremførte.

Det ærede Medlem gav en Fremstilling af denne Sags Historie. Hvad der er foregaaet i Finansudvalget, kender jeg kun fra det ærede Medlems og andre ærede Medlemmers Fremstilling, men derimod selve Sagens Historie kender jeg meget vel, og jeg tror, at det ærede Medlems Fremstilling trænger til et Korrektiv. Det er meget rigtigt, at Sagen begyndte med, at der i „Politiken“ fandtes en Artikel om den ørkesløse Travlhed, som Militæret havde i Gang her, og at den var skreven ud fra den Forudsætning, at de Udgifter, som Ordningen vilde paaføre, i alt væsentligt maatte blive kommunale Udgifter.

Nu fremstille forskellige ærede Medlemmer det som højst overraskende, at nogen havde tænkt, det væsentligt var kommunale Udgifter, der her var Tale om, og sige: Enhver maatte kunne sige sig selv, at dette her vilde medføre store Udgifter for Staten. Nej, det kunde man ikke sige sig selv, thi paa alle de Vælgermøder før sidste Valg og før forrige Valg, hvor jeg har deltaget, var Forholdet det, at naar vi fremhævede fra vor Side, at der formø-